

Bratia a sestry,

v súčasnosti sa slovo pohan bežne nepoužíva. V súvislosti s vierou hovoríme skôr o veriacich a neveriacich. V biblickom kontexte je za pohana pokladaný ten človek, ktorý nevyznával vieru v Hospodina a nepatril k židovskému národu.

Kraje Týru a Sidonu tradične označovali pohanskú oblasť, ktorá susedí so židovským územím. Týr a Sidon sa nachádzali pri stredomorskom pobreží. Kanaán je starodávne označenie zaslúbenej zeme. Pôvodní obyvatelia vyznávali vieru v rôznych bohov. Anonymná žena prichádza z krajov Týru a Sidonu a je označená ako Kanaánka. Dvakrát je poukázané na to, že nepatrila k izraelskému národu. Jej pohanský pôvod je zdôraznený. Prišla za Ježišom a prosila Ho o pomoc.

Ženu neodradilo ani to, čo jej Ježiš nakoniec povedal. Mohla sa uraziť, ale ona v tom výroku dokázala nájsť pozitívne posolstvo. Boh nie je Bohom iba pre niekoho. Božia moc nie je ničím obmedzená. Tá neznáma žena uverila, že pohanov aj Židov sýti Boh. Podobne ako Rút, ktorá pochádzala z Moábu, a teda pôvodne bola tiež pohanka. Božia náruč je otvorená pre každého. Pred Bohom nemá nikto prednosť. Tejto téme sa apoštol Pavol podrobne venuje v Liste Rimanom. Mnohí prví kresťania boli pôvodom Židia. Pohania, ktorí sa stali kresťanmi, sú prirovnaní k novej ratolesti, ktorá bola zaštepovaná do pôvodného stromu. Pavol uvádza: „A ak niektoré z ratolestí boli vylomené, a ty, aj keď si planou olivou, bol si vštepený do nich a stal si sa spoluúčastníkom šťavy z koreňov olivy - nevystatuj sa nad ratolesti. Ak sa však vystatuješ (nezabúdaj), že nie ty nesieš koreň, ale koreň teba.“ (Rim 11, 17-18)

Dôležitý je Boh, pretože On povoláva k viere. Božie spasenie jedného nie je na úkor niekoho iného. Obrazne povedané: Boh má dosť chlebov, aby nasýtil všetkých. Božie spasenie je vzácne. Dáva ho Boh. Boh si vyvolil malý izraelský národ. Na mnohých miestach v Starom zákone čítame, že keď si oni mali zvoliť, komu budú slúžiť, tak často sa stalo, že sa nespoliehali na Hospodina, ale na bohov iných národov. Keby záchrana bola založená na našom rozhodnutí, neboli by sme zachránení. Sme hriešni a nedokážeme sa vždy rozhodnúť pre to, čo je správne. Spása nezáleží od nás. Boh prišiel na tento svet v Ježišovi Kristovi a priniesol spasenie. Záchrana je daná raz a navždy. Nikto ju nezničí. Na nás je, aby sme to zvestovali ďalej.

Žena prosila Ježiša o pomoc. Jej prosba je zaujímavá. Prosí za dcéru, ale aj za seba. Akoby jej viny spôsobili to, že sa dcéra trápi. Hriech má svoje dôsledky. Tieto dôsledky môžu zasiahnuť aj našich najbližších. Nemali by sme tomu rozumieť tak, že Boh trestá za naše hriechy niekoho iného. Boh nie je pomstychtivý a uštipačný. Za naše hriechy netrestá niekoho iného. Každý nesie zodpovednosť pred Bohom sám za seba. Vidíme to aj na inom príbehu, keď Ježiš s

učeníkmi stretol slepého človeka. Bol slepý od narodenia. Učeníci sa Ježiša opýtali: „Majstre, kto zhrešil: tento, či jeho rodičia, že sa slepý narodil?“ (Jn 9, 2) Mysleli si, že je to dôsledok hriechu. Ježiš takúto predstavu odmieta. Boh nás vedie k tomu, čo je dobré. Je s nami v každom trápení. Už v Starom zákone je napísané: „Syn neponesie zodpovednosť za vinu svojho otca, ani otec neponesie zodpovednosť za vinu syna.“ (Ez 18, 20) Ježiš niesol naše hriechy na kríž. Jeho obeťou sme zachránení. Ľudskú hriešnosť nezľahčujeme, ale zároveň veríme, že Ježiš zlomil putá hriechu.

K Bohu môžeme volať v našich modlitbách. Modlíme sa pravidelne doma a na bohoslužbách. Prosíme za to, čo každý deň potrebujeme. Modlíme sa vo vyhrotených situáciách, keď do nášho života vstúpi nečakane nejaká choroba alebo zranenie. Vtedy sa možno modlíme viac. Keď vidíme trápenie blízkej osoby a chceli by sme nejako pomôcť, ale vieme, že nič nezmôžeme, trápime sa a snažíme sa nájsť nejaké riešenie. Keď nevieme pomôcť my sami, hľadáme pomoc inde. V kritických situáciách vyznievajú naše modlitby naliehavejšie a možno sa vtedy aj modlíme častejšie, než keď je všetko v poriadku. Žena za Ježišom doslova kričala. V knihe Žalmy sa tiež stretávame s takýmito modlitbami. „Nahlas volám k Bohu a kričím, nahlas volám k Bohu, aby ma počul.“ (77, 2) „Čuj, Hospodine, môj hlas, keď volám, zmiluj sa nado mnou a vyslyš ma!“ (27, 7) „Zmiluj sa nado mnou, Pane, lebo neprestajne volám k tebe.“ (86, 3) Pred Boha môžeme vo svojich modlitbách prichádzať so všetkým, čo nás trápi.

Žena využila to, že Ježiš tam bol. Možno to pochopila ako jedinečnú príležitosť, ktorá sa už nemusí opakovať. Tak ako colník Matúš. Keď ho Ježiš oslovil, zanechal všetko, čo mal a išiel za Ježišom. Aj tak môžeme pochopiť to, že žena kričala. Volala na Ježiša a nenechala sa ničím odradiť. Vážme si čas milosti! Boh je milosrdný, a to je veľmi vzácne. Ženu neodradilo ani to, že Ježiš mlčal. Nevieme, prečo Ježiš mlčal. Autor evanjelia k tomu nepodáva žiadne vysvetlenie. Ako môžeme rozumieť Božiemu mlčaniu? Keby sme nepoznali Božie slovo, nevedeli by sme o záchrane. Pre nás je to varovanie, aby sme si vážili to, že môžeme poznať a spoznávať evanjelium.

Bratia a sestry, Boh prišiel na tento svet v Ježišovi Kristovi, aby sme mali nádej. Z jedného národa sa spása rozšírila na všetky národy. Zachránení sme len z Božej milosti. Božiu záchranu si nikto nemôže uzurpovať len pre seba. Nikto nemá prednosť. Boh počuje naše volanie. Môžeme mu povedať všetko, čo prežívame. Svoje trápenia, starosti a bolesti môžeme zveriť do Božích rúk. Boh počuje naše volanie. Verme Bohu a prijímajme Jeho vôľu. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 1. liste Tesalonickým v 5. k.:

Stále sa radujte, neprestajne sa modlite! Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi.

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.